

VTLV- TRANG ĐẶC BIỆT CHO NGÀY LẠ MA – HALLOWEEN.

HAPPY HALLOWEEN TỪ “CÚN CON” CÀA PHƯƠNG THÚY (CÔ GÁI VIỆT)

**

(Hình: Bé Vinna, cháu ngoại càa LVH, chơi Halloween, trong vườn bí ngô 2025!) CHÁU ÔNG NGOẠI HẸI CHƠI VỚI BÍ ĐỒ HALLOLWEEN

HALLOWEEN!

Mừng Halloween 2025! – Chúc Bạn Gặp Ma Quỷ Đêm Trăng Máu!

–Khi trăng lên, tiếng gió rít qua khung càa,
bầy linh hồn lang thang đang tìm người bạn cũ thân thương,... là

Bạn đó!

Nếu nghe tiếng gõ cửa đêm nay, đừng mở cửa nhé – vì biết đâu, đó không phải người sống đâu! là ma đó! (khà! khà! sợ chưa?)

Chúc Bạn và Gia Đình có một Halloween rợn tóc gáy, nhưng OK! vnn... còn sống sót vui vẻ mà!

LÊ VĂN HẢI

TRUYỆN HALLOWEEN:

Bà Phù Thủy và Bữa Tiệc Ma – Phương Hoa

Hà vừa đi làm về thì nhận được điện thoại của bà Định, mẹ chồng nàng. Cũng như mọi khi, bà hỏi con dâu với giọng nói có chút e dè, gần như là năn nỉ:

– Cậu tuấn này tội con có nhà không? Mẹ muốn bắt xe buýt xuống thăm đồ chơi với thằng Cay, nhớ nó quá! Với lại, bữa

trước mẹ đã hứa với thằng Cay là sẽ dặt nó đi xin kẹo trong ngày 1 Ma năm nay...

Thằng cháu nội năm tuối tên Keith mà bà Định cứ một điếu Cay hai điếu Cay, làm cho Hà vồn đã không có cảm tình với bà lại càng thêm ác cảm. Bà nói chưa dứt câu nàng lập tức gạt phăng:

– Thôi đi mẹ ơi! Thăm viếng làm chi hòng biết nữa! Mẹ già rồi, đi nhà đi cho nó khỏe thân, cuội tuôn này tội con sẽ đưa nó đi chơi xa.

Nói xong Hà gác máy cái rụp, sợ phải nghe bà mẹ chongo tiếp tục ca cảm làm cho đời ý.

Sự thật thì Hà không đi đâu cả. Nàng đã hứa với Keith là cuội tuôn vào ngày 1 Ma nàng sẽ dặt nó đi xin kẹo.

Đôi lúc Hà cũng cảm thấy áy náy và bất nhón khi đi x với mẹ chongo như thế. Nhưng mỗi lần nghĩ đến việc bà tìm cách ngăn cản không cho Đạt kết hôn với nàng là cái cục tức nó lại trào lên cả. Hà không bao giờ quên được chuyện người ta nói lại với nàng, có lần bà Định kêu nàng là “Phù Thầy,” đã làm cho Đạt mê mẩn không chịu cưới con gái người bạn thân thu còn đi nuôi tù bên Việt Nam cả bà, theo sự hứa hẹn từ lâu giữa hai người.

Hà tức lắm. Sau khi cưới nhau rồi có con, Hà rập tâm trừ thù bà mẹ chongo, tìm cách để tách bà ra khỏi gia đình nhỏ bé cả nàng. Nhưng Đạt là người rất có hiếu và thương mẹ, Hà biết vậy nên cũng không dám tỏ ra là cô con dâu quá quýt trước mặt chongo. Nàng chỉ tỏ những cảm khó chịu khi nào không có mặt Đạt. Bà Định cũng biết thế nên cam chịu buồn một mình, chứ không muốn làm khó x cho thằng con. Và cũng vì bà rất thương thằng cháu nội Cay. Sau năm 75, bà đã vất vả vừa nuôi con, vừa thăm nuôi chongo, bị hà hiếp để điếu mà bà vồn tận tại cho đến ngày ông Định ra tù rồi sang Mỹ diện H0. Sả gì chuyện khó chịu cả cô con dâu! Bà nghĩ thế nên luôn nhón nhục dần lòng để thái độ ôn hòa. Bây giờ ông Định đã mất, bà không muốn mất luôn thằng con và đứa cháu nội.

Sau khi Đạt cưới vợ, bà Định nhận ra sự ác cảm của cô dâu nên không muốn sống chung, sợ xảy ra chuyện chẳng hay. Bà dọn ra cái chung cư một phòng ngủ gần đó để tiện việc chạy qua chạy lại thăm thằng con trai độc nhất. Khi Hà sinh thằng Cay, bà mừng vô kể và thường qua chơi với cháu. Hà miễn cưỡng để cho bà Định qua lại, nhưng đến khi hai vợ chồng đã điếu kiện mua nhà, Hà nhất định đòi Đạt mua nhà ở thành phố khác, để bà Định khỏi phải lui tới nhiều, chướng mắt. Đạt không muốn xa mẹ, nhưng cũng chẳng muốn gia đình lục đục, sẽ ảnh hưởng cho thằng con. Cuối cùng, Đạt chịu mua cái nhà ở thành phố khác bên, để anh có thể ghé thăm mẹ thường xuyên, và cũng để bà Định có thể lấy xe buýt đi thăm cháu.

Bà phù thủy.

“Chiến thắng” này làm Hà hể hê, vui sướng lắm. Nàng vô hăng khoe với con bạn thân người Mỹ Laura, là đã thành công trong

việc tách rời bà mẹ chông ra xa thằng con của mình. Hà cứ ngỡ người Mỹ khô khan tình cảm, lợt lạt tình gia đình giữa các “In-Law,” mẹ vợ mẹ chông, con dâu con rể với nhau và việc này sẽ làm Laura vui lắm. Không ngờ nghe xong Laura cười ngọt:

– “You’re a bitch!” (Mày là đê sói cái!) Không ngờ một người hiên lành như mày mà cũng “dê chiêu” phù thủy ra!

Lại “Phù Thủy”!

Hà tái mặt, nỗi đau của nàng đã bị chạm vào làm nàng nổi giận:

– Nhưng tao không thích bà ấy!

– Thích hay không thích là việc của mày. Nhưng mày “cảm của” bà già chông thăm cháu, coi chừng bị kiện đấy!

– Kiện? Hà trố môi: – Nó là con của tao, tao muốn cho ai gặp thì cho. Ờ đó mà kiện!

Laura lắc đầu:

– Mày sai rồi! Đối với luật pháp, ông bà cũng có đặc quyền viếng thăm cháu của họ! Bà hàng xóm của tao năm ngoái đã thừa con dâu vô tội cảm không cho bà thăm cháu nội. Và tòa đã xé bà thành kiện, buộc cô con dâu để cho bà nội đến đưa mầy đưa cháu đi chơi mỗi hai tuần một lần. Bây giờ bà ấy không còn hời “ý kiến ý cá” gì cả, cứ cứ tuần là đến gõ cửa. Và mẹ chúng phải chuồn bị sấn sàng quần áo, sách vở, để chơi... để cho bà chửi tụi cháu đi, đến chiều Chúa Nhật chửi và trở lại.

Hà nghe thế cũng hơi ngán ngán. Cái nước Mỹ thật là kỳ cục, luật lệ gì mà lại chui vào xé chuyện trong nhà của người ta kia chứ. Nhưng mẹ chông nàng rất hiên lành và tiếng Anh tiếng u dâu có bao nhiêu mà sợ bà thừa với kiện. Mỗi lần cảm thấy có chút gì áy náy Hà thường để lại cho bà để lương tâm đỡ cân rút.

Cuối tuần là lễ Halloween. Vợ chông Hà mới dọn về thành phố này chỉ vài tháng, và đây là cái lễ Ma đầu tiên nơi chổ mới.

Hôm qua Hà nói chuyện với Lily bà hàng xóm Mỹ nhà bên cạnh và nghe mầy đứa con bà bàn tán về một “điểm hẹn” tại nhà không bao giờ bỏ qua trong ngày lễ Ma, đó là ngôi nhà màu hồng to lớn và thật đẹp ở góc đường của bà “Phù Thủy.”

Lại Phù Thủy!

Có lẽ Hà bị ám ảnh nên mỗi khi “đụng” phải hai từ này là Hà chột dạ. Lũ trẻ còn kháo nhau nhà bà Phù Thuỷ năm nay trang hoàng lễ Ma rất nguy nga, “ngầu” nhất thành phố. Hà định bụng thế nào cũng đưa thằng cu Keith đến xin kẹo để xem cho biết “bà Phù Thủy” mặt mũi ra sao.

Tính vậy nhưng Hà không chờ được. Buổi sáng cuối tuần, một ngày trước lễ Ma, trong khi cha con Đạt còn ngủ nướng, Hà đi bộ tập thể dục bên ngoài. Vừa tới góc đường là đụng ngay ngôi nhà màu hồng nổi tiếng của “bà Phù Thuỷ”. Từ xa, hoá ra bà ta cũng là hàng xóm. Tiện thế nàng quyết định dừng chân thăm ngôi nhà màu hồng xem thế.

Song ở Mỹ cũng đã một thời gian dài, Hà từng đi xem rất nhiều cảnh Halloween và hóa trang độc đáo. Nhưng chưa bao giờ Hà được tận mắt chứng kiến “Ngôi nhà Ma” nào kinh khủng hơn là ngôi nhà màu hồng này. Mới bước lại gần, Hà đã sợ hết hồn vì những gì hiện ra trước mắt. Quả thật là một sự trang trí vô cùng khủng khiếp. Gọi là khu nhà Ma thì cũng chưa đúng, mà phải kêu là “Ngôi nhà Ma trên nghĩa địa” thì chính xác hơn.

Trước sân, tại một gốc cây xanh là con quạ đen mình người đầu sói đứng há miệng nhe răng. Xung quanh nhiều con Ma khác lớp trang lớp đen cũng đang vung nanh múa vuốt hù người khách không mời mà đến. Hà đang đứng tròn mắt sửng sờ nhìn vào đám bia mộ dựng xung quanh như một khu nghĩa trang thì “bà Phù Thuỷ” bước ra chào. Bà không có hóa trang, và Hà nhận ra bà Phù Thuỷ mà tại nhà đến đây lại là một phụ nữ xinh đẹp còn rất trẻ, chỉ khoảng trong ngoài bốn chục.

– Chào chị. Cô ta nói -Welcome chị ghé thăm.

Hà cũng chào lại, tự giới thiệu, và người hàng xóm cho biết tên là Andra. Khi biết Hà là hàng xóm mới, Andra đưa Hà đi khắp nơi để xem trưng bày, giới thiệu cho biết tên của từng “con Ma Boo” được trưng trong vườn, như con Ma sói “Wilma Werewolf,” bà Phù Thủy “Willow Witch,” và ma cà rồng “Lily Vampire...”

Sau khi cho Hà xem hết trang trí bên ngoài, Andra nói:

– Chị Hà này, chiều nay năm giờ chị có rảnh mời chị trở lại đây dự buổi tiệc Ma với chúng tôi, chị sẽ được thưởng thức những món ăn độc đáo “có một không hai.” Hàng năm nhà tôi đều có chuân bị cho buổi tiệc miễn phí nhưng linh đình này, một ngày trước ngày lễ chính.

– Nhưng chúng ta mới biết nhau lần đầu, mà sao chị lại ưu ái với tôi như vậy?

Hà ngạc nhiên hỏi. Người hàng xóm Mỹ cười và trả lời:

– Chúng tôi mời hết tất cả mọi người, quen biết hay không cũng đều có thể vào chung vui. Nhưng chị là hàng xóm mới, và cũng chính vì tôi rất thích làm bạn với người Việt Nam. Rồi cô kể Hà nghe cô đã từng có một người bạn Việt Nam rất thân trước đây nhưng giờ đã dọn đi xa.

Con ma trong vườn.

Vì lời mời thật lòng của Andra nên đến chiều Hà và Lily người hàng xóm bên cạnh đến dự tiệc ở ngôi nhà màu hồng để xem cho biết buổi tiệc Ma. Hai người đến bọn trẻ con ở nhà với cha chúng, ngày mai mới dứt tội nó đi xin kẹo. Hà chỉ vì tò mò muốn biết “bữa tiệc Ma” ra sao nên định đi một tí rồi về. Khi họ đến thì nhà đã rất đông khách khứa. Người ta đang ăn uống cười nói râm ran, từ bên ngoài vào đến bên trong. Bà Phù Thủy bây giờ đã “lên khuôn” hóa trang y hệt bà phù thủy chững trước của. Thướt tha, nhưng...ghê rợn với khuôn mặt trắng bệch trong

chiếc áo chùng đen, tay cầm cây chổi, bà Phù Thủy ra tận cửa tiếp đón và dẫn khách vào nhà.

Vừa bước qua khỏi cửa, Hà giật mình tái mặt khi nhìn thấy một c quan tài đặt ở góc nhà cạnh chiếc ghế sofa. Trong quan tài là xác chết nằm thong còng cựa một phụ nữ mặc áo đầm dài bằng lụa đen óng ánh, đầu đội mũ đen có băng đô hai tay gác trên bụng. Nhìn quanh phòng khách, Hà rung mình khi thấy những chiếc đầu lâu to đùng nhe hàm răng trắng nhợt với hốc mắt đỏ lòm như máu, trên tường nhiều tranh ảnh ma quái đến loại nhìn giống như khu địa ngục mà Hà từng thấy trong các bức tranh minh họa ma quái kỳ dị. Thấy Hà nhìn chằm chằm vào c quan tài và xác chết, Andra nói:

– Tôi đang kêu người đóng một c quan tài thật bằng gỗ đó chị, chắc là đến Halloween năm sau sẽ có.

– Trời đất! Hà kêu lên. -Quan tài thế này cũng để làm cho tôi sợ mất vía rồi, mà chị còn đóng quan tài thật thì trông... khiếp đến chừng nào!

– Phải vậy mới đúng là đến...hù ma chứ chị. Andra cười ha ha. – Đây là sở thích của tôi!

Thật là một sở thích quái đến. Hà thầm nghĩ.

Bao nhiêu đó cũng đã để làm cho Hà sợ đến “vỡ mật” rồi, nhưng khi Andra đưa Hà và Lily vào nhà bếp thì Hà còn “rợn tóc gáy” hơn. Trên bàn, từ ly tách đĩa bát đến thau chậu rửa đều là những hình tượng không đầu lâu thì cũng quái dữ, hoặc là ác thú ma vương. Andra giới thiệu bọn họ với ba người đàn bà bạn của gia đình, một người Hoa, một M, và một người Mỹ trắng, đang phụ giúp lấy thức ăn vào đĩa, để sẵn ra bàn. Thomas, chồng Andra đứng ngay cửa nhà bếp, đưa cho mỗi người khách bước vào một đĩa thức ăn để họ bùng ra vườn hay trước sân vừa ăn vừa thưởng thức những cảnh tượng ma quái.

Chào hỏi Thomas và mấy người bạn của Andra xong, Hà nhìn kỹ bàn tiệc. Khi thấy các thức ăn trên bàn, ruột gan nàng bỗng

còn cào, phát ói. Một bộ óc người còn tươi roi rói nằm trên đĩa như mới vừa cắt ra. Bàn tay, bàn chân của xác chết tái xanh có dấu mới chặt từ khoang chân ngay mắt cá. Một cái đầu lâu còn dính đầy máu nằm nhẹ rảnh trên cái khay màu đen. Rồi những hàm răng trắng in, móng tay da dẻ nhẵn nhéo, bộ xương sườn người chết...

Thức ăn Ma trên bàn tiệc

Hà run run vịn vào bàn, ráng định thò tay để khò bị té xuống. Thế nhưng, những người khách lại rất hào hứng. Vừa nhận đĩa thức ăn là họ dùng nĩa gắp một món cho vào miệng ngay, và trầm trầm khen “Tuyệt vời!” trước khi quay bước đi ra để cho người kế tiếp bước vào. Một bà khách còn nói, “Ăn một lần là nhớ cả đời, nên mỗi năm tôi đều ghé lại đây!” Thì ra tất cả các món ăn kinh dị này đều được làm bằng vật liệu của bánh kem và chocolate, thơm ngát mũi. Dù vậy, Hà cũng chẳng thể nào có gan để nếm thử. Nàng chỉ nhặt vài chiếc kẹo rồi ngậm cho đỡ buồn nôn. Thấy Hà không dám ăn, Andra như đọc được suy nghĩ của

nàng nên nói:

– Chị ra đây với tôi! Ra vườn sau cho mát.

Bước theo sau bà “Phù Thợy,” Hà càng lúc càng thấy lạnh mình. Đây quí là chổn “âm ty,” là một khu nghĩa trang với rất nhiều ngôi mộ mới đắp nằm rải rác trong vườn, dưới các gốc cây, bên cạnh hàng rào, gần vách tường của nhà mát. Mỗi ngôi mộ đều có dựng bia đằng hoàng, y như mộ thật. Andra cho biết chính tay cô đã vun đắp thành những nấm mồ và dựng bia lên trong tuần lễ đầu tiên của tháng Halloween. Hà bước ra phía cây hồng um tùm bên trái, và sém chút nữa thì té bật ngửa khi đụng phải một con rắn to dài thông thường treo mình từ trên cây xuống đất. May mà Hà kịp nhìn thấy chiếc đầu người trên mình rắn nên mới nhớ ra đó là rắn gi.

– Chị Hà qua đây tôi cho chị xem cái này! Andra nói xong bước lại mồ của nhà kho b góc khu vườn. Hà đi theo ghé mắt nhìn vào, và há hốc miệng vì sợng sợt. Trong nhà kho không biết cơ man nào là những con Ma cao lớn nhìn rất gớm ghiếc. Thôi thì để loại từ rắn rất, đến Ma Vương, Phù Thợy... Andra cho biết cô có một trang web hơn hai trăm bài bán những mặt hàng Halloween này. Đây là những con “ma vương gi” cao cấp, giá bán từ một trăm lên đến nhiều trăm.

– Tôi dùng hết cả những thời gian rảnh để làm ra chúng đấy! Cô hạnh diện khoe.

– Trời ơi! Hà kêu lên. –Vậy thì tiền chị để đâu cho hết.

– Chúng tôi không hề xài số tiền này, Andra nói. –Mà là dùng chúng vào mục đích khác.

Rồi cô cho biết, cô dùng số tiền “bán Ma” để hỗ trợ, cấp thức ăn nuôi trẻ em nghèo bên Châu Phi và Philippines. Mỗi đợt cô hỗ trợ bốn đứa, hai đứa bên Phi Châu và hai đứa bên Phi, cứ mỗi sáu tháng một lần, Andra đi gọi tiền và bốn thùng quà gồm quần áo sách vở để chơi cho lũ trẻ. Cho đến khi tụi nh được mười tám tuổi, để tuổi đi làm thì hội từ thiện sẽ chuyển cho

Andra những h□ sơ khác đ□ cô tiếp tục b□o trợ.

– Vui lắm chị ạ! Andra nói. – Tụi nh□ viết thư h□i âm g□i hình □nh chúng cho tôi và kêu tôi bằng mẹ, d□ thương vô cùng. Hôm nào tôi sẽ cho chị xem thư và hình chúng nó. Vợ ch□ng tôi không th□ có con, nên lấy niềm vui từ những đứa tr□ này làm niềm hạnh phúc.

Hà nghe Andra kể chuyện mà lòng xúc động vô vàn. Bây giờ nhìn Andra Hà có cảm giác đây là bà Tiên hiền dịu chứ không phải là một “bà Phù Th□y.” Nàng chợt nao lòng nghĩ đến những khuôn mặt h□c hác của các đứa tr□ Phi Châu đen nhem nh□m, g□y gò, trơ xương vì đói thường chiếu trên TV, rồi nảy ra một sáng kiến. Nàng nói với Andra:

– Sau này khi nào r□nh, tôi sẽ qua đây phụ với chị. Tôi có chiếc máy may rất tốt và còn nhiều cuộn ch□ lớn, cùng các loại vải vóc đủ màu mà ngày xưa anh chị tôi mở shop may, rồi dọn đi ti□u bang khác còn để lại cho tôi. Chúng ta sẽ cùng làm thêm nhiều sản phẩm mới cho bộ sưu tập của chị. Tôi muốn góp phần vào giúp cho tụi tr□. Tôi hy vọng □ bên chị, tôi cũng có thể khát triển hơn năng khiếu sáng tạo của

mình!

– □! Andra kêu lên sung sướng. –Chị tốt quá! Tôi sẽ nói lại với Thomas, chắc anh □y cũng sẽ vui lắm.

Khi hai người vào lại trong nhà thì đã thừa bớt thực khách ra vào. Andra b□ng b□ đi đâu mất. Bà hàng xóm Lily thì vẫn còn mê mê th□ cho hết các món thức ăn Ma trên bàn. Hà ngồi không ch□ng biết làm gì nên bắt chuyện cùng bà bạn M□ của Andra tên Angela. Angela kể, đã chơi với Andra từ khi còn học High School. Công việc hiện nay của Andra là làm quản lý của hàng “Health Food Store” chuyên bán các loại thực phẩm, cây lá và thực phẩm “organic” gần giống như tiệm thực phẩm của người Tàu hay người Việt. Ch□ng của Andra, Thomas, là một kỹ sư □ng nước cũng đang có việc làm rất tốt. Khi Hà khen vợ ch□ng Andra còn trẻ mà đã tạo dựng được sự nghiệp và làm chủ ngôi nhà đẹp nhất

khu xóm này, thì Angela nói:

– Đó là do công sức vợ chồng họ tự gầy dựng lên. Hai người làm việc rất vất vả để có được ngày hôm nay.

Angela còn kể, ngày trước bố của Thomas rất giàu có, nhưng ông chồng hề giúp họ một tí gì. Ông là người gốc Đức, rất khôn ngoan và thành công trong lĩnh vực kinh doanh, nhưng tính tình cũng rất độc tài. Ông giận Thomas không nghe lời theo học kinh tế để vào làm việc với công ty chứng khoán của ông, vì Thomas mê ngành bóng nước. Đám cưới của đưa con trai độc nhất ông cũng chồng cho đành nào. Nhưng không may cho ông, trong thời kỳ kinh tế tuột dốc, ông đã bị phá sản. Bây giờ vào già ông bị trơng tay.

Hai người đang mải mê trò chuyện, bỗng nghe tiếng nhiều người ồn xao. Hà nhìn qua thì thấy một ông già đang điếu khiên chiếc xe lăn từ trong phòng ngủ chạy ra. Andra bước theo sau cười tươi rói. Thì ra cô đi làm công việc hóa trang. Ông già với trang phục áo choàng trắng dài lưng nhùng phở của chiếc xe, đầu đội mũ chóp nhọn trắng có dải băng đen. Bộ tóc giả trắng toát dài ma quái lấp lánh dưới ánh đèn, tỏa ra hai bên má phở xuống ngực. Mũi ông được tô vẽ đen ngòm, cái mũi thì vàng chốe, còn xung quanh miệng được sơn đỏ lòm nhìn thấy rộng hoang như là miệng một con quỉ. Tuy hóa trang nhìn dữ tợn vậy, nhưng ông già trông có vẻ ấm yu.

Andra đưa ông đến cạnh bàn ăn, lấy đĩa gắp mỗ món một ít, và bụng lại đưa cho ông già, nói bằng một giọng rất dịu dàng:

– “Try a little bit, dad!” Thử một chút đi. Nếu cha ăn được con sẽ lấy thêm mỗ món khác cho cha.

Nói xong Andra vệt mỗ sợi tóc giả hai bên miệng ông già, sửa lại chiếc mũ nhọn cho chnh. Nhìn cô giẻng như đang chăm sóc cho một em bé. Rồi cô đứng dậy, nói bằng giọng trân trọng:

– Năm nay, đặc biệt gia đình chúng tôi xin giới thiệu với các bạn một thành viên mới, ông cụ là bố của Thomas, chúng tôi vừa

đón ông về từ Ohio, và từ nay ông sẽ sống với chúng tôi.

Trong khi mọi người về tay rôm rốp thì Hà ngồi lặng lẽ.

Cái chết của Andra đã khơi dậy trong tâm nàng một nỗi ân hận sâu xa lớn cảm giác xót xa khi nhìn nàng ngạt thở. Người cha chồng giàu có của Andra đã từng bỏ rơi vợ chồng cô, vậy mà lúc cuối đời ông già ốm yếu vợ chồng cô vẫn đem về chăm sóc. Còn Hà, chỉ một lời nói vu vơ khi chưa cưới của bà mẹ chồng, mà nàng mang mãi nó trong lòng để cho hận ghét làm cách xa tình bà cháu, nghĩa mẹ con...

Trên đường về, Lily nói chuyện huyên thuyên, khen các món ăn trong buổi tiệc Ma ngon và độc lạ. Hà im lặng bước đi, trong lòng nghĩ đến việc ngày mai dắt thằng Keith đi xin kẹo.

Về đến nhà, Hà lấy điện thoại gọi ngay cho mẹ Đạt:

– Mẹ ơi chưa?

Đây là lần đầu tiên từ ngày về làm dâu nàng nói chuyện với mẹ chồng bằng một giọng nói dịu dàng. – Mẹ cháu bị đi mai con lên chỉ mẹ xuống chơi với thằng Keith, rồi tôi lại mời mẹ con bà cháu mình dắt nó đi xin kẹo nhé!

Nói xong Hà vội vàng gác máy, để lại đầu dây bên kia bà Định đứng lặng người, trong lòng xúc động đến sửng sờ.

Đêm đó Hà đã có một giấc ngủ thật ngon. Và đó cũng là lần đầu nàng cảm thấy nhẹ lòng khi nghĩ đến mẹ chồng. Sáng dậy, Hà trở lại ngôi nhà màu hồng của Andra, mua bộ đồ hóa trang Phù Thủy cho nàng và một bộ áo choàng mũ trái bí để cho “nội thằng Keith.”

Phương Hoa

THƠ HALLOWEEN

HỘI MA HALLOWEEN.

CAO MỸ NHÂN

Theo anh đi dự hội Ma

Tháng Mười buổi tối ngày Ba Mươi này

Áo em trắng khói sương bay

Tóc anh cũng trắng như mây lạnh buốt

*

Dọc đường từ lúc hoàng hôn

Đã nghe tiếng hét Ma còn cười vui

Hoá trang trong nỗi ngậm ngùi

Khăn che nửa mặt, tình vui mộng mơ

*

Đèn nhà thiên hạ to mờ

Đưa tay lên gõ cửa chờ tha nhân

Kẹo ư ? U S A chứa chan

Vui trao từng gói hân hoan xứ người

*

Quê nhà dịch bệnh khắp nơi

Saigon lụt lội nửa vùi tung hô

Ma đang đuổi bắt tứ bề

Khôi hài lời chúc " Happy Halloween " này

*

Thôi thì đợi dịp mười mai

Ma quên lễ hội, quí sai hẹn hò

Đã mừng hoa nở đầy thơ

Tháng Mười ngày ngấn đêm chờ trăng treo...

CAO MỸ NHÂN

31 – 10 – 2025

SỢ MA. CAO MỸ NHÂN

*

Ta nghe ô đâu hỡi

Tiếng quạ ma réo gọi

Ta thấy ô đâu rồi

Bóng hình ai hớp hỡi

*

Giờ chưa tan bóng tối

Những đêm trăng chơi với

Trên vòm cây quạ đợi

Ánh dương lên cuối trời

*

Ta hết hoàng hôn người

Hơi thở dài hiu quạnh

Có thật không cuộc đời

Đang rơi vào bất hạnh

*

Mặt trời xa lộp lánh

Tia sáng loé chân mây

Đưa bình an tới đây

Nội kinh hoàng biến mất...

CAO MỸ NHÂN

THƠ HALLOWEEN XƯỚNG HỌA –songquang & THI HỮU

THẰNG TÔI SỢ MA

(Viết cho ngày lễ Halloween)

Hồi trước thằng tôi rất sợ ma

Còn thêm nghĩa địa ở gần nhà

Đêm vắng chành chành vắng trăng khuyết

Tôi đèn lập lòe ánh sáng xa

Cứ tưởng hèn ai trêu ghẹo chành...

Nào ngờ bóng kẻ đặt câu là!

Chân phi phách tán bon như ngựa

Vộp té lộn nhào tróc hết da...

songquang – 20251029

BÀI HỌA – PHƯƠNG HOA

THI SĨ SỢ GÌ MA?

(Kính họa cùng huynh songquang)

Úi trời! Thi sĩ sợ gì MA?

Bút múa vòn gieo sáng cửa nhà
Sớm tối diên ngâm rón núi thòm
Đêm ngày luyện đọc vút triền xa
Hùm reo vòn mãi ngời yên đó
Cọp rón còn không chạy nữa là
Chợ sợ nàng thơ buồn bỏ trồn!
Tiêu đời, ôm mặt khóc...ui da!!!

Phương Hoa – OCT 29, 2025

THƠ + TRUYỆN HALLOWEEN – PHẠM PHAN LANG

Truyện vui Halloween: “Nghĩa trang Turnsworth – Nơi người chết không ngủ yên!”

Cách đây mấy năm, trong chuyến thăm con cháu vào đúng mùa Halloween, con gái tôi rủ đi xem “khu nghĩa trang” Turnsworth Cemetery gần nhà. Nghe tên đã lạnh gáy, nhưng tôi đâu ngờ đó chính là **ba sân trước cửa ba gia chủ ở Redwood City** – nơi hằng năm, cứ đến tháng Mười, họ lại biến ngôi nhà của mình thành một **nghĩa trang ma quái** đến mức... người sống cũng phải rùng mình!

Dưới ánh trăng mờ, những bộ xương trắng huu lức lơ trong gió, thỉnh thoảng cất lên tiếng cười khanh khách nghe như vọng từ cõi âm. Mấy bia mộ nghiêng ngả, trên đó khắc tên những “linh hồn chưa kịp hoàn hồn”, còn khói lạnh từ những chiếc nệm phủ thây cứ bốc lên nghi ngút, hòa cùng tiếng hú dài của bầy chó sói nhân tạo khiến khách ghé thăm không khi... nổi da gà!

Người người kéo đến Turnsworth không chỉ để sợ, mà còn để...

vui. Bối chen giữa những chiếc đèn lâu phát sáng là những nụ cười còa trộm nhộm trong trang phục ma cà rồng, tiên nữ, xác ướp – vừa run vừa cười, tay cộm giộm kẹo.

Xin mời ghé thăm “nghĩa trang huyễn thoại” qua link nh sau, nôm có đôm can đôm!

[Turnsworth Cemetery – Redwood City Halloween](#)

Chúc quý anh chị một mùa Halloween thật vui – vừa rùng rợn, vừa ngọt ngào!

Quý môm,

Pham Phan Lang

ĐÊM MA QUỲ DẠO / NIGHT PARADE OF GHOST

<i>Sương giăng mờ lộmi nhộm, Trăng vỡ nôm vông cong. Gió rít qua bia mộ, Lạnh buộm tặn trong lòng.</i>	<i>Mist drapes the narrow pathway, The moon a broken arc. Wind whistles through the gravestones, Chilling every heart in the dark.</i>
<i>Dơi vờn quanh bóng tộmi, Củ gọi giọng bi ai. Lá rơi nghe lạo xạo, Như bước chân âm hoài.</i>	<i>Bats swirl around the shadows, The owl's cry echoes deep. Leaves rustle like soft footsteps, Of spirits that never sleep.</i>
<i>Phù thộm ngộmi khuộm nôm, Khói tím bay mù mịt. Tiông chuông vang nghĩa trang, Nghe hộm ai than thộm.</i>	<i>The witch stirs up her cauldron, Purple mist begins to rise. Bells toll across the graveyard, Mourning whispers fill the skies.</i>

<i>Trẻ con đi xin kẹo, Đèn bí ngô lấp lánh. Nụ cười nửa ma quái, Nửa ngây ngô hân hoan.</i>	<i>Children roam for candy, Jack-o'-lanterns brightly gleam. Their smiles—half ghostly laughter, Half innocence in dream.</i>
<i>Kẹo ngọt tan trong miệng, Trăng cười chồm trên cao. Đêm ma người gặp quỉ, Cùng vui... chớng biết sầu! phamphanlang</i>	<i>Sweet candy melts on tongues, The moon grins sly and proud. Tonight ghosts dance with mortals— One joy, one haunted crowd!</i>
THÁI NỮ LAN – TRUYỆN DỊCH	

Người đàn ông đi của Tuileries, một truyện thuyết siêu nhiên ở trung tâm của khu vườn nổi tiếng ở Paris.

Được xuất bản bởi [Rizhlaine de Sortiraparis](http://Sortiraparis.com) · Đã cập nhật vào 20 tháng mười 2025

Bạn có biết truyền thuyết về Người đàn ông đứng cửa Tuileries, hồn ma lang thang trong Cung điện Tuileries và khu vườn cửa nó ở Paris? Chúng tôi sẽ kể cho bạn nghe câu chuyện siêu nhiên này!

Mặc dù thủ đô của Pháp là một trong những thành phố đẹp nhất thế giới, nhưng lịch sử đầy biến động của nó vẫn chứa đựng nhiều bí kịch rùng rợn. Do đó, không có gì ngạc nhiên khi những [câu chuyện ma quái](#) đã lan truyền khắp Paris trong nhiều thế kỷ.

Một trong những truyền thuyết nổi tiếng nhất có lẽ là truyền thuyết về **người đàn ông đứng cửa Tuileries**. Truyền thuyết này gắn liền với lịch sử của **Cung điện Tuileries**, hiện đã không còn tồn tại, và với **Catherine de Médicis**, nữ hoàng của Pháp. Người ta kể rằng khi bà sống trong cung điện hoàng gia này, bà đã ra lệnh giết Jean, biệt danh là “kẻ lột da”, người làm việc trong một lò mổ gần đó, với lý do anh ta biết những bí mật về hoàng gia. Trước khi chết, anh ta đã tiên đoán với kẻ giết mình rằng anh ta sẽ trở lại. Hồn ma của anh ta sau đó đã xuất hiện, ngập trong máu, khiến anh ta được đặt biệt danh là “**người đàn ông nhò máu đứng cửa Tuileries**”.

www.sortiraparis.com > [vi](#) > [nghe-thuat-van-hoa](#)

Mọi lần xuất hiện của ông đều báo trước một thảm kịch sắp xảy ra. Ông đã tiên đoán với nhà chiêm tinh của **Catherine de Médicis** rằng việc xây dựng Tuileries sẽ dẫn đến sự sụp đổ của nữ hoàng. Trong nhiều thế kỷ, nó cũng xuất hiện trước những nhân vật nổi tiếng khác để báo trước sự phân biệt thảm của họ, trong đó [có Marie-Antoinette và Napoléon 1er](#). Truyền thuyết này tiếp tục tồn tại cho đến khi Cung điện Tuileries bị phá hủy, và nó cũng biến mất cùng với cung điện.

tháinulan

CHUYỆN TÂM LINH – DƯƠNG THƯỢNG TRÚC

Chuyện Tâm Linh

BÓNG DƯỚI NGỌN ĐÈN DẦU

Con đường dẫn vào làng Phong Lệ quanh co giữa rừng lau trũng. Gió chiều thổi qua rừng tre, mang theo mùi đất cũ và hương khói đền chùa.

Người ta bảo, đêm nào đến đoạn cầu Đá cũng thấy một ngọn đèn dầu treo lơ lửng, dưới ánh đèn ấy là bóng một người con gái mặc áo trắng, đứng lặng lẽ như chờ đợi.

Giữa ngôi làng heo hút, câu chuyện ấy như tấm màn sương phấp phất thêm nét rờn rợn lên cảnh vật.

Thu, cô sinh viên năm cuối khoa Báo chí, chọn ngôi làng này làm đề tài cho luận văn "*Tín ngưỡng dân gian và truyền thuyết*

ma làng Việt."

Cô mu^on vi^ot một bài thật khác: không hù dọa, mà lý gi^oi n^oi sợ từ góc nhìn nhân sinh.

Căn nhà cô thuê nằm cạnh dòng sông nh^o, cách nghĩa địa làng chừng hơn trăm mét.

Ch^o nhà, một bà cụ tóc bạc, vừa giao chìa khóa vừa dặn:

"Đêm đ^on, đừng ra ngoài. Có nghe ti^ong gọi tên cũng chớ đáp."

Thu m^om cười, tư^ong đó ch^o là lời hù dọa.

Đêm đ^ou tiên, cúp điện, cô bật ngọn đèn d^ou cũ, ghi chép trong ti^ong côn trùng r^o rích.

Đúng n^oa đêm, có ti^ong gõ c^oa, ba ti^ong chậm và nặng.

Cô bước ra. Không một bóng người.

Trên cánh c^oa g^o mờ, có v^ot tay nh^o dính bùn, như vừa in từ ngoài mưa.

Cô t^ot đèn, tr^o vào giường. kéo chăn đ^op kín người, dường như đ^o gi^om bớt n^oi sợ hãi

Nhưng vừa nh^om m^ot, một giọng nói nh^o nhẹ vọng sát tai:

"Tr^o lại cho tôi... đôi m^ot c^oa tôi..."

Cô choàng dậy. Căn phòng tr^ong r^ong. Ngọn đèn v^on cháy, ánh sáng chập chờn như s^op t^ot.

Sáng hôm sau, Thu tìm đ^on chùa làng. Sư cụ trụ trì, dáng g^oy gò, đôi m^ot sáng, nhìn cô thật lâu r^oi c^ot giọng tr^om tr^om, nói:

"Căn nhà ^oy v^on c^oa cô Vân, con gái nhà họ Nguy^on.

Năm 1968, giặc tràn vào, làng trúng pháo kích. Dân chạy t^on cư, cô Vân không chịu đi, đợi mẹ từ chợ v^o.

Đêm đó, giữa ti^ong h^on loạn c^oa pháo n^o, đạn rơi, có k^o lạ mặt l^on vào. Không ai bi^ot h^on là ai.

Khi làng yên, người ta tìm thấy cô Vân đã chết bên khung cửa, hai hố mắt sâu hoắm vờn hướng về ngọn đèn dầu còn cháy.

Dân làng chôn cô ngay sau vườn.

Từ đó, cứ đến ngày giỗ hoặc những đêm cuối tháng, ngọn đèn lại tự sáng, lập lòe như có ai đangthrop để tìm lại ánh sáng đã mất...”

Thu chợt thấy lạnh nơi gáy. Câu chuyện gợi cô nhớ đến ký ức năm mười tuổi, trong vụ biến loạn ở quê nhà, cũng chính một ngọn đèn dầu le lói đã dẫn đường cho cô thoát khỏi lãa.”

Tối hôm đó, cô muốn rời đi nhưng trời đổ mưa lớn.

Điện lại cúp. Căn nhà chỉ còn ngọn đèn dầu lập lòe.

Cô mở laptop, màn hình lóe sáng, chợt một dòng chữ hiện lên:

-Trở lại cho tôi...

Rồi nơi tiếp là hàng chữ run rẩy:

-Đừng sợ. Tôi chỉ muốn nhìn lại ánh sáng.

Cô run tay tắt máy. Trong gương, phản chiếu một người con gái mặc áo trắng, tóc ướt sũng, trên mặt chỉ còn hai hố sâu đen ngòm.

Thu lùi lại, va vào khung cửa. Ngọn đèn dầu bùng cháy bùng lên, hắt ánh sáng đỏ rực.

Giọng nói từ đâu đó vang lên:

-Tôi chết khi mẹ đang trên đường về. Tôi chưa kịp nhìn thấy gương mặt mẹ lần cuối...

Thu khóc. Cô chấp tay khấn:

-Nếu thật sự chị còn ước nguyện gì, hãy mượn đôi mắt em mà nhìn.”

Gió thổi mạnh, ngọn đèn nghiêng ngả rồi tắt phụt.

Sáng hôm sau, bà chủ nhà phát giác Thu nằm gục trên bàn, đèn

dầu cạn khô, tro sáp loang thành hình đôi mắt.

Cô còn thẹn, nhưng không mở mắt được.

Bác sĩ kết luận: bị tổn thương dây thần kinh thị giác, vô nguyên nhân.

Vài tuần sau, Thu hồi phục kỳ lạ.

Mỗi khi đêm xuống, cô lại thấy trước mắt một luồng sáng vàng như ngọn đèn dầu, soi rõ từng khuôn mặt đi qua đời mình.”

Cô báo mình “thấy” được mọi thứ, nhưng không cần mở mắt.

Cô viết lại toàn bộ câu chuyện, gửi đến tòa soạn. Cuối bài, xuất hiện một đoạn mà cô không định không gõ:

“Tôi đã nhìn thấy rồi. Cảm ơn cô.”

Từ đó về sau, những đêm trăng mờ, người ta thấy hai bóng trắng đi song song bên cầu Đá, một người cầm đèn, người kia dẹt tay.

Ánh lửa vàng hắt xuống mặt sông loang loáng, như có hai đôi mắt đang nhìn vào nhau, một của người sống, một của người đã mất.

Từ đó, ngọn đèn dầu không còn tự sáng nữa.

Người làng báo, khi một linh hồn tìm được ánh sáng, ngọn lửa sẽ ngủ yên.

Có những linh hồn không trở lại đời báo oán, mà đi tìm lại điếu đang dở của kiếp người.

Vân, người con gái khôn khéo năm xưa, chỉ muốn thấy lại ánh sáng, thứ mà chiến tranh và tội lỗi đã cướp đi của cô.

Và Thu, bằng lòng trỗi lên của mình, đã cho cô mượn đôi mắt để hoàn tất ước nguyện.

Ma không phải lúc nào cũng trở về để dọa người.

Có khi, linh hồn chỉ muốn tìm lại phần ánh sáng đã bị cướp đi, ánh sáng của đôi mắt, của lòng nhân, của niềm tin nơi con người.

Trong bóng tối, điều đáng sợ nhất không phải là hồn ma, mà là con người quên mất cách nhìn nhau bằng ánh sáng của tình thương.

Và nếu một đêm nào đó, chúng ta thấy ngọn đèn dầu như lay lắt trong cơn gió lạnh...

Xin đừng tắt nó đi.

Biết đâu, ai đó đang dùng chút ánh sáng mong manh ấy để soi đường cho chính ta

Trong cuộc đời, đôi khi “ánh sáng” không nằm ở đôi mắt, mà ở lòng người biết soi rọi.

Dương Thượng Trúc

Houston Texas

Mùa Halloween 2025

CHUYỆN MA: Sản dịp kính mời quý anh chị đọc một chuyện ma có thật 100% do chính tui gặp ngoài đời thật và giữa ban ngày luôn . LÊ HỮU NGHĨA

Chuyện Ma Có Thật

LÚC đó tui đang học lớp Đệ Lục ở trường trung học Trịnh Hoài Đức Bình Dương .

Khí nhà tui là nhà chú Sáu Phụng sống với vợ và một thằng con nuôi khoảng năm sáu tuổi . Sau khi chú Sáu chết thì cái nhà bỏ trống . Thím Sáu và thằng Hiếu dọn khỏi nhà sau khi đám ma xong . Cái nhà nhờ ba tui coi chừng giùm . Nhà hổng khóa cửa .

Tui thường cầm tập qua nhà đó buổi trưa để học bài cho yên ắng . Lúc đầu tui cũng thấy ớn ớn khi nhìn mấy tấm văng đám ma treo hai bên cái trang thờ Phật . Lúc đầu tui nằm ở bộ ván gỗ ở nhà trên . Bị rệp cắn hoài nên tui kéo một tấm ván ra coi . Mèn ơi ! Một bầy rệp lúc nhúc lật đật chạy trên vô cái lá mồng . Tui bỏ bộ ván , ra nằm võng ở nhà sau . Mỗi lần đi từ nhà

trước ra nhà sau tui đứng thây ớn ớn khi ngang qua gần buồng ở giữa . Có lần má tui nói :

– Chiều hôm qua tao vừa ra sân dòm qua thì thây có người bò ở cái hàng ba nhà ông Sáu Phụng . Tao sợ quá lật đật chạy vô nhà mà còn run .

Tui hỏi tin :

– Chắc là con chó chó người ta gài bò ?

– Rõ ràng là người ta . Bên đó nhà tròng thì làm sao có chó .

– Thì chó nhà chú Tư Khương qua .

– Hỏi phải chó . Tao hỏi thây rõ mặt là ai nhưng chắc chắn là người ta .

Dù hỏi tin có ma nhưng chuyện này cũng làm tui thây ớn hơn mỗi khi qua đó học bài . Ớn thì ớn , tui vẫn cứ qua . Tui thường đem theo cái lồng con chuột bạch và đặt dưới nền nhà xi măng kê bên cái võng cho có bạn . Con chuột cứ leo vô cái vòng bánh xe chạy quay kêu réc réc một hồi thì nhẩy ra . Một hồi sau nó lại chui vô chơi chạy nữa . Người ta nó ma sợ chó chó hỏi nghe ai nói ma sợ chuột . Nhưng có con chuột thì cũng có bạn .

Rồi một bữa trưa kia , khi tui vừa đi từ nhà trước bằng qua căn buồng ở giữa đứng ra nhà sau . Tui vẫn nhớ chuyện con ma bò ở hàng ba mà má tui kê nên trong bụng luôn căng thẳng . Tui cứ dòm chừng coi qua khe cửa buồng thì có thây gì hôn . Rồi xuống tới nhà dưới có thây gì hôn . Tui lại nghĩ , hỏi thây cái gì trước mặt thì biết đâu lại có cái gì sau lưng . Nghĩ vậy nên khi xuống tới nhà sau tui ngoái lại dòm thì trời đất ơi , tui hết hồn muồn đứng tim luôn . Nếu là con gái mà thây như vậy thì thôi nào tui nó cũng té xỉu cái ạch , hỏi chết gì thì cũng phải đá ra quăng . Tui hỏi xỉu , hỏi đá ra quăng nhưng buông tay làm cái lồng chuột rớt xuống đất nghe leng keng . Một cái bóng tròng vọt ra : con chuột bạch sút cửa

văng ra ngoài . Con chuột chích đang mất hồn vì bị té nên đứng yên dòm quanh quýt . Còn tui cũng chưa hoàn hồn nên cũng dòm con chuột trân trân . Tới khi con chuột dợm bỏ chạy thì tui mới kịp có phản ứng . Nhưng tui vẫn chậm hơn con chuột . Nó đã kịp phóng vô kẹt rồi mất tiêu .

Các bạn biết khi tui ngoái lại dòm sau lưng thì tui thấy cái gì làm tui điếng hồn đến nỗi bụng rớt cái lỏng chuột hôn ? Mèn ơi ! Tui thấy một người hồn hời bằng xương bằng thịt hiện ra đang dòm ngay mặt tui . Nhưng tui chỉ điếng hồn trong tích tắc và nhận liền ra người đó chính là thằng tui trong tấm kiếng lớn của cái tủ áo quần . Cái tủ đã hướng mặt ra nhà sau . Khi đi vô thì hông thấy gì nhưng khi ngoái lại thì thấy một người hiện ra chần chẫn luôn .

Tui vẫn thường thấy hình tui trong kiếng mỗi lần từ nhà sau ra nhà trước đi ra vô . Nhưng đó là thấy cái tủ kiếng trước mặt , biết sẽ có hình mình trong kiếng nên hông sao . Chỉ tại bữa đó tui bị ám ảnh bởi chuyện con ma bò trước hàng ba nên mới ngoái lại dòm chừng đằng sau lưng , mới bị đến cái niếng .

Lê Hữu Nghĩa

